RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 110.830 van 2 oktober 2002
in de zaak A. 115.525/VII-25.503

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN DE SIJPE,
kantoor houdende te 9100 SINT-NIKLAAS,
Prinses Josephine Charlottestraat 71

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift, ingekomen ter griffie op maandag 14 januari 2002, dat XXX, van Algerijnse nationaliteit, heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 12 december 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MEYER, die, loco advocaat K. VAN DE SIJPE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat J. HENDRIX, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 23 oktober 2001 en verklaarde zich op 31 oktober 2001 vluchteling.

1.2. Op 7 november 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 december 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

> "(...)
> U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Oran. U bent niet politiek actief. In maart 1999 zou u uw militaire dienst beëindigd hebben. Op een dag ergens in april-mei 1999 zou u zich in het gezelschap van uw vriend Ben Kenan Lahbib, bevonden hebben. Een voor u onbekende man zou jullie benaderd hebben. Uw vriend en deze man zouden echter geen vreemden voor elkaar zijn. De man zou jullie uitgenodigd hebben om samen met hem een glas te drinken. U zou geweigerd hebben, want u zou andere plannen gehad hebben. Uw vriend zou met hem meegegaan zijn. Twee dagen later zou uw vriend dood teruggevonden zijn. Op zijn

lichaam zouden sporen van marteling gevonden zijn. Een week later zouden er drie personen naar uw wijk gekomen zijn en informatie ingewonnen hebben over u. Drie dagen na deze gebeurtenis zou u 's nacht(s) thuisgekomen zijn na een bezoek aan vrienden. Drie mannen zouden u opwachten bij uw huis. U zou de man herkend hebben die u en uw vriend Ben had uitgenodigd om samen iets te gaan drinken. U zou onmiddellijk rechtsomkeer gemaakt hebben en naar de politie gelopen zijn. U zou de hele nacht op het politiebureau gebleven zijn en gewacht hebben op de verantwoordelijke. 's Morgens zou u daar vertrokken zijn en naar uw familie gebeld hebben dat zij zich niet ongerust moesten maken. Vervolgens zou u naar een vriend gegaan zijn, waar u drie dagen verbleven zou hebben. Daarna zou u naar uw zus in Haouch El-Waer gegaan zijn. Dit dorp zou op een vijftigtal kilometer van Tlemcen gelegen zijn. Uw schoonbroer zou echter benaderd zijn door terroristen en zij zouden hem gevraagd hebben waarom hij onderdak gaf aan een militair (uw haar zou immers nog steeds afgeschoren zijn). Voor de veiligheid van de familie van uw zus te waarborgen, zou u vertrokken zijn naar Tlemcen. Tot uw vertrek uit Algerije zou u daar op verschillende plaatsen gewoond hebben. U zou in Tlemcen ook gewerkt hebben, maar na 2000 zou u geen werk meer gevonden hebben. U zou tijdens dit verblijf in Tlemcen geen problemen meer gehad hebben met de terroristen. U zou enkel geld hebben willen sparen om Algerije te verlaten. U zou weg willen uit uw geboorteland omdat u niet meer naar huis kon of bij uw zus kon verblijven, geen werk vond en omdat de terroristen elk moment konden toeslaan (zoals dat gebeurd zou zijn met uw vriend Ben Kenan). In oktober 2001 (u denkt 19/10/2001) zou u met de boot vertrokken zijn naar Marseille. Daarna zou u meegereden zijn met een vrachtwagen naar Duitsland. De chauffeur zou u echter niet zo ver gebracht hebben en u zou gedurende drie dagen autostop gedaan hebben. Op 26/10/2001 bent u aangekomen in België, waar u op 31/10/2001 asiel heeft aangevraagd. U bent in het bezit van uw militaire kaart.

U hebt onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie kan afgeleid worden. U hebt immers niet aangetoond dat uw beweerde problemen met de terroristen het lokale niveau overstijgen. U bent ondergedoken in een andere stad, Tlemcen, maar u heeft daar gedurende anderhalf jaar zonder problemen kunnen wonen en werken. Bovendien beweerde u dat u tijdens deze periode in Tlemcen nooit meer persoonlijk geconfronteerd werd met de terroristen. U zou uw problemen met deze personen dus kunnen ontwijken door u elders in Algerije te vestigen.

Daarnaast gaf u zelf aan dat u ook om socio-economische redenen Algerije verlaten heeft. U zei niet meer naar huis te kunnen terugkeren, geen werk meer te vinden, geen stabiel leven te kunnen leiden en u uitte uw vrees dat de terroristen op elk moment kunnen toeslaan (zonder hier persoonlijk door geviseerd te zijn).

Ten slotte kan opgemerkt worden dat u in 1999 zonder problemen klacht kon indienen bij de politie. U zou de hele nacht gewacht hebben op de verantwoordelijke en 's morgens uiteindelijk het bureau verlaten hebben. Dit wijst echter niet op onwil van bescherming vanwege de Algerijnse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij de schending inroept van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het " algemeen rechtsbeginsel dat zegt dat elke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn" en de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Conventie van Genève); dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is om een verzoek tot verblijf uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, te weigeren; dat zij stelt dat ze voldoet aan de drie aangegeven gronden van de voornoemde conventie, met name de vrees voor vervolging omwille van haar "anders zijn"; dat de

verzoekende partij in haar middel haar asielrelaas uiteenzet en stelt ten opzichte van het commissariaat-generaal dat het niet opgaat te beweren dat de verzoekende partij anderhalf jaar zonder problemen heeft kunnen wonen en werken in Tlemcen en er nooit met terroristen geconfronteerd werd en dat de het feit dat zij haar land zou verlaten hebben omwille van socio-economische redenen een gevolg was van haar gegronde vrees voor de terroristen, aangezien zij zich moest “beredderen met gelegenheidsjobs omwille van zijn twijfelachtig staat in eigen land”;

Overwegende dat, inzake de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat, met betrekking tot de geuite kritiek op de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de verzoekende partij gedurende anderhalf jaar probleemloos heeft kunnen wonen en werken in Tlemcen, vastgesteld wordt dat de verzoekende partij erkent dat zij er gedurende anderhalf jaar niet lastig gevallen werd door terroristen; dat de problemen die de verzoekende partij aanhaalt met name haar depressiviteit en het feit dat zij geen officiële inschrijving heeeft, problemen zijn die zich situeren op het persoonlijke vlak; dat met betrekking tot de kritiek op de stelling dat zij om economische redenen het land heeft verlaten dezelfde redenering kan gevolgd worden, aangezien de verzoekende partij de elementen aangehaald door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt; dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze

wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee oktober tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. PETERS. **E. BREWAEYS.**